

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1969-1970.

12 MAART 1970.

WETSONTWERP op het kamperen.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR HET VERKEERSWEZEN, DE POSTERIJEN,
TELEGRAFIE EN TELEFONIE ⁽¹⁾,
UITGEBRACHT DOOR DE HEER BODE.

DAMES EN HEREN,

De Commissie wijdde een vergadering aan de bespreking van dit ontwerp, welke door de Minister van Verkeerswezen werd ingeleid.

I. — Uiteenzetting van de Minister.

1. Het wetsontwerp op het kamperen was, zoals blijkt uit de documenten, het onderwerp van een grondige discussie in de Senaat.

Er hoeft dus niet meer te worden uitgeweid over het feit dat dit wetsontwerp beantwoordt aan een dringende behoefte.

Het is niet overdreven te gewagen van een werkelijke explosie van het kamperen, in zijn meest diverse vormen en mogelijkheden, maar tevens moet toegegeven worden dat dit spectaculaire fenomeen zich zeer wanordelijk heeft ontwikkeld.

⁽¹⁾ Samenstelling van de Commissie:

Voorzitter: de heer Lamers.

A. — Leden: de heren Blanckaert, Bode, Claeys, Coucke, De Gryse, Devos (R.), Nothomb, Van Herreweghe. — Cools (J.), Hicquet, Lacroix, Lamers, Lauwereins, Sainte, Van Winghe. — Boey, Bossicart, Cantillon, Corbeau, Philippart. — Goemans, Vansteenkiste. — Boon.

B. — Plaatsvervangers: de heren De Mey, Urbain, Van Rompaey, Willems. — Brouhon, Cudell, Tibbaut, Vandenhove. — Delruelle (Gérard), Herbage, Holvoet. — Mattheyssens. — Leclercq.

Zie:

605 (1969-1970):

— N° 1: Ontwerp overgezonden door de Senaat.

Chambre des Représentants

SESSION 1969-1970.

12 MARS 1970.

PROJET DE LOI sur le camping.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DES COMMUNICATIONS, DES POSTES,
TELEGRAPHES ET TELEPHONES ⁽¹⁾,
PAR M. BODE.

MESDAMES, MESSIEURS,

La Commission a consacré une réunion à l'examen du présent projet qui a été introduit par le Ministre des Communications.

I. — Exposé du Ministre.

1. Le projet de loi sur le camping a fait l'objet d'une discussion approfondie au Sénat, ainsi qu'en font foi les documents relatifs à cette discussion.

Aussi, n'est-il plus nécessaire de s'étendre longuement sur le fait que ce projet de loi répond à une réelle nécessité.

S'il n'est pas exagéré de parler d'une véritable explosion du camping, pratiqué dans ses formes et possibilités les plus diversifiées, il faut reconnaître cependant que ce phénomène spectaculaire s'est développé d'une manière désordonnée.

⁽¹⁾ Composition de la Commission:

Président: M. Lamers.

A. — Membres: MM. Blanckaert, Bode, Claeys, Coucke, De Gryse, Devos (R.), Nothomb, Van Herreweghe. — Cools (J.), Hicquet, Lacroix, Lamers, Lauwereins, Sainte, Van Winghe. — Boey, Bossicart, Cantillon, Corbeau, Philippart. — Goemans, Vansteenkiste. — Boon.

B. — Suppléants: MM. De Mey, Urbain, Van Rompaey, Willems. — Brouhon, Cudell, Tibbaut, Vandenhove. — Delruelle (Gérard), Herbage, Holvoet. — Mattheyssens. — Leclercq.

Voit:

605 (1969-1970):

— N° 1: Projet transmis par le Sénat.

Het wetsontwerp heeft bijgevolg hoofdzakelijk tot doel het kamperen een nieuw statuut te geven en regels vast te stellen voor de inrichting en de installaties, zowel als voor de gedragingen van exploitanten en kampeersers.

Daar komt nog dit bij: omwille van de uitbreiding en ontwikkeling die het kamperen in de komende jaren zal kennen, moet het zich integreren in een moedige en samenhangende politiek inzake ruimtelijke ordening en vrijwaring van het natuurschoon.

Daarom verheugt de Minister er zich over dat de bespreking van het wetsontwerp op het kamperen in de Senaat terzelfder tijd plaats had als die over het wetsontwerp van de Minister van Openbare Werken betreffende de herziening van de wet van 29 maart 1962 op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw.

Tot besluit van de aldus in de Commissie van Verkeerswezen eensdeels en in de Verenigde Commissies van Openbare Werken en Justitie anderdeels verrichte werkzaamheden, stelt de Senaat een grondig bestudeerde tekst betreffende het kamperen voor, welke het mogelijk maakt zo spoedig mogelijk gepaste uitvoeringsbesluiten te nemen.

De Minister kan dan ook volstaan met het verstrekken van enkele aanvullende inlichtingen betreffende de draagwijdte van de algemene reglementering, die het ontwerp van raamwet invoert.

Zoals artikel 8 van het wetsontwerp op het kamperen bepaalt, zullen de door de administratie uitgewerkte uitvoeringsbesluiten ter fine van advies worden voorgelegd aan het Comité van advies voor het kampeervezen. De Koning zal te gepasten tijde de samenstelling en de werking van dit comité vaststellen.

De Regering wenst immers — zoals dit het geval is voor het statuut van het hotelwezen en de reisbureaus — de voornaamste belanghebbenden rechtstreeks te raadplegen, alvorens de uitvoeringsbesluiten definitief vast te leggen.

In dezen zullen dus hoofdzakelijk worden betrokken de vertegenwoordigers van de meest representatieve kampeerverenigingen en verenigingen van kampeerterreinexploitanten. Zij zullen samen zetelen met de vertegenwoordigers van de verschillende bevoegde ministers.

Zoals in de memorie van toelichting wordt gezegd, zijn daarover reeds ruime raadplegingen gehouden door toedoen van een door de Hoge Raad voor Sociaal Toerisme opgericht Werkcomité ad hoc.

Thans kan de Minister nog niet alle definitieve elementen opsommen waaruit de uitvoeringsbesluiten zullen bestaan. Toch wil hij in enkele grote lijnen de plannen van de Regering kenbaar maken, die trouwens tegemoetkomen aan de bezorgdheid welke reeds door sommige Senatoren is uitgesproken.

**

2. Algemene voorwaarden voor het toekennen van een kampeervergunning. — *Procédure.*

Aangezien de bepalingen duidelijk geformuleerd zijn bij artikel 1 van de wet en de verplichting van een kampeervergunning door artikel 2 wordt voorgeschreven, zal het allereerst zaak zijn in het koninklijk besluit, krachtens de artikels 3 en 4, de voorwaarden voor het toekennen van een kampeervergunning (art. 3, § 1) en de procedure inzake toekenning, weigering, schorsing of intrekking ervan te bepalen (art. 4, § 1).

Overeenkomstig artikel 4, § 2, zal iedere beslissing tot weigering, schorsing of intrekking in gelijk welk stadium gemotiveerd moeten worden.

Le projet de loi a, dès lors, essentiellement pour but de doter le camping d'un statut nouveau, lui donnant le standing qu'il requiert impérieusement, tant au point de vue de l'aménagement et de l'équipement que du comportement des exploitants et des campeurs.

Mais il y a plus: en raison précisément du développement que le camping connaîtra encore dans les années à venir, il doit s'intégrer de plus en plus dans une politique courageuse et cohérente de protection de la nature et d'aménagement du territoire.

C'est pourquoi le Ministre se réjouit de ce que, au Sénat, la discussion du présent projet de loi a pu se dérouler simultanément avec l'examen du projet de loi, déposé par le Ministre des Travaux publics, en vue de reviser la loi du 29 mars 1962 sur l'aménagement du territoire et l'urbanisme.

En conclusion des travaux ainsi menés de concert, en Commission des Communications, d'une part, en Commissions réunies des Travaux publics et de la Justice, d'autre part, on constate que le Sénat propose, pour la pratique du camping, un texte parfaitement étudié, permettant de prendre, dans les délais les plus utiles, les mesures d'exécution appropriées.

En conséquence, le Ministre peut se limiter à éclairer par quelques renseignements complémentaires la portée de la réglementation générale que le projet de loi de cadre introduit.

Ainsi que le prévoit le projet de loi sur le camping en son article 8, les principes élaborés par l'administration pour régler l'exécution de la loi seront soumis pour avis au Comité consultatif du Camping dont le Roi fixera, en temps opportun, la composition et les conditions de fonctionnement.

En effet, avec le même souci que celui manifesté à l'occasion de l'élaboration des statuts de l'hôtellerie et des agences de voyages, le Gouvernement a voulu que les principaux intéressés à la matière soient directement consultés avant la rédaction définitive de l'arrêté royal d'exécution.

En cette matière du camping, il s'agira donc principalement des représentants des organisations représentatives des campeurs et des associations représentatives des exploitants de terrains de camping. Ils siégeront en compagnie des délégués des différents ministres compétents.

Ainsi qu'il est dit dans l'exposé des motifs du projet de loi, de larges consultations ont déjà été opérées par le biais du Comité de travail ad hoc créé par le Conseil supérieur du Tourisme social.

Si le Ministre ne peut, en ce moment, donner ici tous les éléments définitifs qui constitueront les mesures d'exécution, il tient cependant à esquisser dans ses grandes lignes, les intentions du Gouvernement. Elles répondent d'ailleurs à des préoccupations déjà exprimées par certains membres du Sénat.

**

2. Conditions générales de délivrance du permis de camping. — *Procédure.*

Les définitions étant clairement formulées à l'article 1er de la loi et l'obligation du permis de camping étant imposée par l'article 2, la première mission de l'arrêté royal sera de fixer, en vertu des articles 3 et 4, les conditions de délivrance du permis de camping (art. 3, § 1er) et la procédure d'octroi de refus, de suspension ou de retrait de celui-ci (art. 4, § 1er).

Conformément à l'article 4, § 2, toute décision de refus, suspension ou retrait à n'importe quel échelon devra être motivée.

Overeenkomstig artikel 4, § 3, mag de kampeervergunning door het College van Burgemeester en Schepenen alleen worden uitgereikt op het eensluidend advies van de ambtenaren die zijn gemachtigd door de Ministers tot wier bevoegdheid onderscheidenlijk de hygiëne, de stedenbouw en de ruimtelijke ordening behoren.

De regelen waarop de adviezen van deze ambtenaren steunen, dienen uitdrukkelijk in het koninklijk uitvoeringsbesluit voor te komen.

Voor de gemachtigde hygiëne-ambtenaar komt het er bijvoorbeeld op aan te waken voor de toepassing van de wet van 11 maart 1950 op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging en van de desbetreffende uitvoeringsbesluiten.

De voor stedenbouw en ruimtelijke ordening gemachtigde ambtenaar zal bijvoorbeeld dienen te letten op de afstand die het kampeerterrein scheidt van de woonstreek, op de bescherming van natuurreservaten, op het uitsluiten van bepaalde door sectorplannen beschermde zones, op de verplichting om in sommige gevallen een afsluiting met groen (om het gezicht te benemen) aan te brengen enz.

Die regelen dienen dus, in ieders welbegrepen belang, strikt te worden nageleefd. Dat is dan ook de reden waarom die voorwaarden betreffende het kamperen *sine qua non* behoren te zijn.

Volgens een gelijkaardige procedure als die waarin de wet van 29 maart 1962 voorziet, kan beroep worden ingesteld door de exploitant die een met zijn belangen strijdige beslissing zou willen doen herzien. Terwille van die concordantie is het ontwerp in de verenigde commissies voor de Justitie en voor de Openbare Werken behandeld.

**

3. Het koninklijk besluit zal duidelijk bepalen welke stukken in het dossier betreffende de aanvraag om een kampeervergunning moeten voorkomen. Vooral dient ervoor gezorgd te worden dat de te vervullen formaliteiten zo weinig ingewikkeld mogelijk zijn.

Onder de gestelde voorwaarden moeten bijvoorbeeld voorkomen :

- het terrein dient in een gezonde streek gevestigd te zijn;
- er moet een drinkwatervoorziening voorhanden zijn die toereikend is voor een normale bevoorrading van de kampeerders;
- het terrein moet worden gedraineerd zo de omstandigheden zulks vereisen;
- het bewijs moet worden geleverd dat afdoende maatregelen zijn genomen tegen het bevuilden van het terrein en de waterverontreiniging;
- op het terrein moet een afgesloten en overdekt gebouw staan, dat moet dienen voor de sanitaire installaties waarvan het aantal in overeenstemming moet zijn met de voltallige bezetting van het kampeerterrein;
- afval en vuil moeten dagelijks verwijderd of vernietigd worden;
- het gebruikte water moet worden verwijderd en de W.C.'s moeten volgens de regelen geledigd worden;
- er moet een aansluiting op het elektrisch net zijn;
- er dient een berijdbare weg ter verbinding met een openbare weg voorhanden te zijn;
- op zijn minst op het voor de caravans bestemde deel moeten op het terrein zelf berijdbare wegen aanwezig zijn, welke door voertuigen met aanhangwagens bij elk weder tijdens de openstelling van het terrein gebruikt kunnen worden enz.

Comme le prescrit l'article 4, § 3, le permis de camping ne pourra être délivré par le Collège des Bourgmestres et Echevins que sur avis conforme des fonctionnaires délégués par les Ministres qui ont respectivement dans leurs attributions, l'hygiène, l'urbanisme et l'aménagement du territoire.

Les règles sur lesquelles se fonderont les avis de ces fonctionnaires seront explicitement rappelées dans l'arrêté royal d'exécution.

Pour le fonctionnaire délégué de l'hygiène, il s'agit par exemple de l'application de la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution et de ses arrêtés d'application.

Il s'agit, par exemple, pour le fonctionnaire délégué de l'urbanisme et de l'aménagement du territoire, de la distance qui séparera le terrain de camping de la zone d'habitat, de la protection des réserves naturelles, de l'exclusion de certaines zones protégées par les plans de secteurs, de l'obligation de créer des rideaux de verdure (brise-vues) dans certains cas, etc.

Ces règles doivent donc être observées strictement dans l'intérêt général le mieux compris; c'est la raison pour laquelle, dans le domaine du camping, elles doivent constituer des conditions *sine qua non*.

Un recours suivant une procédure analogue à celle qui est instaurée par la loi du 29 mars 1962, est ouvert à l'exploitant qui désirerait voir réformer une décision contraire à ses intérêts. C'est la recherche de cette concordance qui a motivé l'examen du projet en Commissions réunies de la Justice et des Travaux publics.

**

3. L'arrêté royal précisera les pièces qui devront composer le dossier de demande de permis de camping, dans le souci majeur de compliquer le moins possible les formalités à accomplir.

Parmi les conditions qui seront exigées figureront par exemple :

- l'installation du terrain dans un endroit salubre;
- la présence d'un dispositif d'alimentation en eau potable suffisant pour une alimentation normale des campeurs;
- le drainage du terrain si les circonstances l'imposent;
- la preuve de l'efficacité des mesures prises contre la pollution du sol ou des eaux;
- l'obligation de disposer sur le terrain d'une construction close et couverte abritant les installations sanitaires en nombre suffisant, selon la capacité du terrain de camping;
- l'évacuation ou la destruction journalière des ordures et déchets;
- l'évacuation des eaux usées et la vidange des W.C. suivant les règles;
- le raccordement au réseau électrique;
- un raccordement carrossable à la voie publique;
- pour la partie des terrains ouverte aux caravanes, au moins, des voies carrossables intérieures utilisables pour des véhicules à remorque, par tout temps, pendant la durée d'ouverture du terrain, etc.

De aanvrager moet bij het dossier een aantal daarin genoemde documenten voegen, waaruit blijkt dat aan de vereisten is voldaan.

De exploitant van een kampeerterrein moet eveneens een bewijs van goed zedelijk gedrag voorleggen.

* *

4. Op één zelfde terrein moeten de verplaatsbare en de vaste verblijven in afgescheiden zones gegroepeerd worden.

Elke kampeerplaats moet een nuttige minimum oppervlakte hebben, die groter zal kunnen zijn al naar de aangevraagde categorie van indeling. Men zou bijvoorbeeld 80 m² voor de laagste categorie, 100 m² voor de hogere categorieën en 150 m² of 200 m² voor de verblijfparken kunnen vaststellen.

Als kampeerterreinen zouden niet kunnen worden aangenomen de terreinen die in aanmerking komen voor het bepaalde in artikel 1, § 2, tweede lid, en waarop een aantal kampeerhuisjes zou staan dat meer dan 25 % van het aantal kampeerplaatsen bedraagt.

Binnen het terrein dient een kampeerreglement aangeplakt te worden. Daarin zal inzonderheid melding worden gemaakt van de plaats waar zich het materieel voor eerste-hulpverlening en brandbestrijding bevindt, van de dichtstbijzijnde telefoongelegenheden en van de telefoonnummers der hulpdiensten. De gevraagde prijzen moeten eveneens aangeplakt zijn.

Door de dienst « Brandweer » van het Ministerie van Binnenlandse Zaken zijn zeer precieze regelen uitgewerkt. Daarin is vooral rekening gehouden :

- met het feit dat de wagens voor hulpverlening bij brand gemakkelijk moeten kunnen circuleren;
- met de onontbeerlijke aanwezigheid van brandblusinstallaties die duidelijk gesignaleerd dienen te zijn en waar draagbare blusapparaten voorhanden moeten zijn;
- met de voorzorgen die moeten worden genomen voor het opslaan van ontvlambare stoffen of het gebruik van kook- of verwarmingsapparaten.

* *

5. De bijzonderheden i.v.m. de procedure die voor het aanvragen van de vergunning in acht moet worden genomen, zoals b.v. de termijnen, zullen bij dezelfde uitvoeringsbesluiten geregeld worden. Het College van burgemeester en schepenen zal bijvoorbeeld binnen zestig dagen na de ontvangst van het verzoek stelling moeten nemen.

De termijn voor het instellen van beroep zal, in principe, dertig dagen zijn, te rekenen vanaf de verzending van de kennisgeving van de beslissing inzake de weigering of de intrekking.

* *

6. De kampeerverblijfparken.

Voor kampeerverblijfparken kunnen op bepaalde punten minder strenge eisen gesteld worden.

Er dient immers rekening mede te worden gehouden dat die parken bestemd zijn voor het doorbrengen van vakantie zowel als van weekeinden.

Om die reden zijn de staancaravans doorgaans vollediger ingericht dan de toercaravans.

Zulks neemt nochtans niet weg dat nog voordat de verkavelingsvergunning wordt gegeven (art. 6, § 1), bindende voorschriften inzake aan de behoeften beantwoordende col-

En joignant au dossier une série de documents qui seront cités, le demandeur d'autorisation devra faire la preuve qu'il y est satisfait.

L'exploitant d'un terrain de camping devra également fournir un certificat de bonne vie et mœurs.

* *

4. Sur un même terrain de camping, les abris mobiles et les abris fixes devront être groupés dans des zones séparées.

Une superficie utile minimum sera prévue pour chaque installation de camping. Cette superficie pourra être d'une importance progressive suivant la catégorie de classement sollicitée. On pourrait, par exemple, prévoir 80 m² pour la catégorie inférieure et 100 m² pour les catégories supérieures, 150 m² ou 200 m² pour les parcs résidentiels.

Ne pourront être admis comme terrains de camping, les terrains susceptibles de bénéficier des dispositions de l'article premier, § 2, deuxième alinéa, qui contiendraient un nombre de bungalows pour touristes supérieur à 25 % du nombre des emplacements de camping.

Un règlement d'ordre intérieur devra être affiché dans l'enceinte du terrain. Il devra mentionner notamment l'endroit d'entreposage du matériel de secours sanitaire et de protection contre l'incendie, l'adresse du poste téléphonique le plus proche, les numéros d'appels téléphoniques de secours. La publicité des prix pratiqués devra être réalisée par affichage de ceux-ci.

Des règles très précises ont été élaborées par le service « Incendie » du Ministère de l'Intérieur. Elles tiennent compte notamment :

- de la nécessité de permettre une circulation aisée des véhicules de secours en cas d'incendie;
- de l'indispensable installation de postes de secours contre l'incendie, clairement signalés et comportant des extincteurs portatifs;
- des précautions à prendre en cas de stockage de liquides inflammables ou d'usage d'appareils de cuisine ou de chauffage.

* *

5. Les détails de la procédure de demande de permis, tels les délais, seront réglés par les mêmes mesures d'exécution. Le Collège des bourgmestre et échevins devra, par exemple, statuer dans les soixante jours de la réception de la demande.

Le délai de recours sera fixé, en principe, à trente jours à compter de l'envoi de la notification de la décision de refus ou de révocation.

* *

6. Les parcs résidentiels.

Pour les parcs résidentiels, des conditions moins exigeantes dans certains domaines pourront être imposées.

Il faut, en effet, tenir compte du fait que ces parcs sont voués à une occupation du type « vacances » plus « week-ends ».

De ce fait, les caravanes résidentielles sont dotées en général, d'un équipement plus complet que celui des caravanes de randonnée.

Cela n'empêche pas cependant que des équipements collectifs correspondant aux besoins imposés préalablement à l'octroi du permis de lotir (art. 6, § 1er) ou que la pratique

lectieve installaties worden opgelegd (art. 6, § 1), en dat in die parken slechts gekampeerd mag worden onder de door de Koning na raadpleging van het Comité van advies voor het kampeerwezen bepaalde voorwaarden inzake hygiëne, veiligheid, salubriteit of goede aanleg van de kampeerplaatsen.

Hiervoor, zowel als voor de toepassing van de wet in het algemeen verlangt de Minister een strenge, doch vooral soepele reglementering, die zo volkomen mogelijk in overeenstemming is met de gestadige en uiterst snelle ontwikkeling van de toestand en van de behoeften. Wanneer feitelijke toestanden het vereisen, zal een en ander gemakkelijk geregeld kunnen worden bij koninklijk besluit.

*
**

7. Voor het kamperen buiten terreinen welke aan een kampeervergunning onderworpen zijn, alsmede buiten kampeerverblijfparken, zullen de aan de Koning door de wet verleende bevoegdheden, onverminderd het bepaalde in de wet van 29 maart 1962 op de ruimtelijke ordening, het mogelijk maken maatregelen te nemen, zoals het verbod om te kamperen op particuliere terreinen zonder de toestemming van de persoon die in het genot ervan is, het verbod om te kamperen op sommige plaatsen, zoals b.v. beschermde landschappen of waterbronnen, de verplichting om veiligheidsmaatregelen te nemen tegen brand of bepaalde maatregelen inzake hygiëne enz.

*
**

De andere bepalingen van de wet zijn uitvoerig gecommenteerd in de memorie van toelichting, in het advies van de Raad van State en bij de behandeling in de Senaat.

De Minister heeft daar niets aan toe te voegen.

Alleen de kampeerterreinen waarvoor een kampeervergunning is uitgereikt, kunnen aan het Commissariaat-Generaal voor Toerisme vragen om geïnclassificeerd te worden.

*
**

8. *Opmerkingen betreffende verschillende verrichtingen waarvoor de bouwvergunning vereist is.*

De bungalows die alleen door de exploitant van het terrein op een kampeerterrein zullen mogen worden opgetrokken, dienen te zijn opgevat voor het herbergen van doortrekkende toeristen, en wel volgens de door Stedebouw vast te stellen normen, welke in het algemeen reglement zouden moeten worden opgenomen. Volgens de eerste voorstellen zouden ze slechts één verdieping mogen hebben. Voor de inrichting ervan zou rekening mogen worden gehouden met de aanwezigheid van de collectieve sanitaire installaties.

Zoals in artikel 3, § 2, van het wetsontwerp is bepaald, kan de bouwvergunning die nodig is voor alle werken en verrichtingen (b.v. omhakken van bomen, een ingrijpende wijziging van het bodemreliëf) die op een kampeerterrein moeten worden uitgevoerd, alleen aan de houder van een kampeervergunning gegeven worden, zodat het ieder die een kampeerplaats (zelfs van het vaste-verblijftype) inneemt, verboden is « voor eigen rekening » enigerlei hier bedoeld werk uit te voeren.

du camping dans ces parcs soit subordonnée à des conditions d'hygiène, de sécurité, de salubrité ou de bon aménagement des lieux à fixer par le Roi après consultation du Comité consultatif du camping.

L'intention du Ministre, dans ce domaine particulier, comme dans l'application de la loi en général, est d'adopter une réglementation sévère mais surtout souple et accordée le plus parfaitement possible à l'évolution de la situation et des besoins, évolution permanente et extrêmement rapide. La formule de l'arrêté royal permettra aisément cette mise à jour, lorsque les conditions de fait la justifieront.

*
**

7. En ce qui concerne la pratique du camping en dehors des terrains soumis à permis de camping et des parcs résidentiels de camping, les pouvoirs donnés au Roi par la loi, sans préjudice des dispositions de la loi du 29 mars 1962 sur l'aménagement du territoire, permettront de prendre des mesures telles que l'interdiction de camper sur des terrains privés sans le consentement de la personne qui en a la jouissance, l'interdiction de camper en certains endroits comme, par exemple, sites ou points d'eau à protéger, l'obligation de prendre certaines mesures de sécurité contre les incendies ou certaines mesures d'hygiène, etc.

*
**

Les autres dispositions de la loi ont été largement commentées dans l'exposé des motifs, l'avis du Conseil d'Etat et les débats au Sénat.

Le Ministre ne voit guère d'autres éléments à ajouter.

Seuls, les terrains de camping pour lesquels un permis de camping a été délivré font l'objet d'une demande de classement auprès du Commissariat Général au Tourisme.

*
**

8. *Remarques sur divers actes requérant le permis de bâtir.*

Les bungalows qui pourront être installés uniquement par l'exploitant du terrain sur un terrain de camping, devront être conçus pour l'hébergement de touristes de passage selon des normes à établir par l'Urbanisme et que le Ministre souhaite voir inclure dans le règlement général. Selon les premières propositions formulées, ils ne pourraient comporter qu'un seul étage. Leur agencement pourrait tenir compte de l'existence des équipements sanitaires et de toilette collectifs.

Comme le prévoit l'article 3, § 2, du projet de loi, le permis de bâtir nécessaire pour tous travaux et actes (par exemple : l'abattage d'arbres, une modification sensible du relief du sol) à effectuer sur un terrain de camping, ne peut être accordé qu'au titulaire du permis de camping, ce qui interdit à tout occupant (même du type résidentiel) d'effectuer « pour compte propre » un aménagement quelconque du type visé.

II. — Bespreking.

Aangezien de algemene bespreking en de bespreking van de artikelen nogal dooreenliepen, leek het verkieslijk ze beide in één rubriek onder te brengen.

Eerste artikel.

Uit het tweede lid van § 2 blijkt dat de chalets, bungalows, huisjes, paviljoenen of andere soortgelijke verblijven opgetrokken moeten worden door de houder van de kampeervergunning; anders is er geen « kampeerterrain » in de zin van de wet.

Het gebeurt nogal dikwijls dat op een terrein dat thans als kampeerterrain gebruikt wordt, dergelijke gebouwtjes staan, die niet aan de houder van een vergunning doch wel aan verschillende eigenaars toebehoren.

Is er in uitzonderingsmaatregelen voorzien, zodat degene die een vergunning aanvraagt, deze kan bekomen ondanks het feit dat die individuele gebouwtjes daar opgetrokken zijn?

De Minister antwoordt dat op die regel geen uitzonderingen zijn voorzien. Daaruit volgt dat, als de toestand niet wordt geregulariseerd door de overname van die gebouwtjes door de exploitant of door de verwijdering ervan, het terrein niet zal kunnen worden beschouwd en erkend als kampeerterrain.

De kampeervergunning zal aan de exploitanten van die terreinen geweigerd worden; en of die woongelegenheden daar al dan niet mogen blijven staan, zal afhangen van de wet betreffende de ruimtelijke ordening. Er zij op gewezen dat slechts de regelmatig, d.i. overeenkomstig de wetgeving betreffende de stedenbouw opgetrokken gebouwtjes door de exploitant kunnen worden overgenomen; anders kan de vergunning niet worden verkregen. De exploitant mag nochtans altijd een aanvraag tot het verkrijgen van een kampeervergunning indienen en daarbij het deel van het terrein, waarop de niet erkende gebouwen staan van zijn aanvraag uitsluiten.

De houder van de kampeervergunning die gebouwen wil optrekken, zal de door andere wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen vereiste vergunningen moeten bekomen. Het koninklijk besluit zal bepalen dat het aantal van die gebouwen voor doortrekkende toeristen samen niet meer mag bedragen dan 25 pct. van het aantal voor tenten en caravans bestemde standplaatsen op het kampeerterrain.

De Minister denkt niet dat die laatste beperking een rem kan zijn op de uitbreiding van het weekeindtoerisme.

Het ontwerp houdt immers geen beperking in voor het installeren van bungalows en chalets in 't algemeen, doch alleen voor het plaatsen daarvan op kampeerterrainen. De oprichting van dergelijke gebouwtjes op andere plaatsen behoort tot het domein van de ruimtelijke ordening.

Artikel 1 wordt eenparig aangenomen.

Art. 2.

Het probleem van de keuze van de plaats van het kampeerterrain wordt niet door deze wet, maar door de reglementering betreffende de ruimtelijke ordening geregeld.

Daar de kampeerterrainen begrepen zijn in de gemeentelijke plannen van aanleg, berust de bevoegdheid om te beslissen over de keuze van het terrein bij de gemeentelijke overheid. Deze overheid, en meer bepaald het college van burgemeester en schepenen, levert ook de kampeervergunning af.

Artikel 2 wordt eenparig aangenomen.

II. — Discussion.

La discussion générale et celle des articles ayant été étroitement mêlées, il a semblé préférable de regrouper toute la discussion sous une seule rubrique.

Article premier.

Il appert du § 2, second alinéa, que les chalets, bungalows, maisonnettes, pavillons ou autres abris analogues se trouvant sur le terrain doivent avoir été installés par le titulaire du permis de camping, sinon il n'y a pas de « terrain de camping » au sens de la loi.

Il est assez fréquent que sur un terrain servant actuellement de camping se trouvent de telles constructions appartenant non pas au titulaire du permis, mais à différents propriétaires.

Des mesures dérogatoires ont-elles été prévues afin de permettre au demandeur du permis d'obtenir celui-ci malgré l'installation de ces constructions individuelles?

Le Ministre répond qu'il n'est pas prévu de dérogations à cette règle. Il en résulte que si la situation n'est pas régularisée par la reprise de ces constructions par l'exploitant ou par leur éloignement, le terrain ne pourra être considéré et autorisé comme terrain de camping.

L'exploitant de ce terrain se verra rejeter sa demande de permis de camping et le maintien ou non de ces habitations sera réglé par la loi relative à l'aménagement du territoire. Il y a lieu de signaler que seules pourront être reprises par l'exploitant les constructions établies régulièrement, c'est-à-dire conformément à la législation sur l'urbanisme; dans le cas contraire, le permis ne pourra être obtenu. L'exploitant pourra toujours cependant introduire une demande de permis de camping en excluant de cette demande la partie du terrain sur laquelle sont situées les constructions qui ne sont pas agréées.

Le titulaire du permis de camping qui désire établir des constructions devra obtenir les autorisations requises par d'autres dispositions légales ou réglementaires. L'arrêté royal prévoira que dans l'ensemble, ces constructions destinées aux touristes de passage ne pourront dépasser 25 % du nombre d'emplacements prévus pour tentes et caravanes sur le terrain de camping.

Le Ministre n'estime pas que cette dernière limitation puisse freiner l'évolution du tourisme de week-end.

En effet, le projet ne limite pas l'installation de bungalows et chalets en général, mais seulement sur les terrains de camping. L'installation de telles constructions en d'autres lieux est un problème d'aménagement du territoire.

L'article premier est adopté à l'unanimité.

Art. 2.

Le problème du choix de l'emplacement du terrain de camping n'est pas réglé par la présente loi, mais bien par les dispositions réglementaires relatives à l'aménagement du territoire.

Les terrains de camping étant inclus dans les plans communaux d'aménagement, l'autorité communale est habilitée à se prononcer sur la question du choix du terrain. C'est également elle et plus précisément le collège des bourgmestre et échevins, qui délivre le permis de camping.

L'article 2 est adopté à l'unanimité.

Art. 3.

In zijn uiteenzetting verstrekt de Minister nadere gegevens over de maatregelen die in de algemene verordeningen zullen worden vastgelegd. Als voorbeeld van maatregelen die betrekking hebben op de hygiëne en de salubriteit citeert hij de verplichting om dagelijks vuilnis en afval te verwijderen of te vernietigen. Daartoe is de medewerking van de gemeenten noodzakelijk.

Een lid merkt op dat geen enkele thans van kracht zijnde wetsbepaling en geen enkele bepaling van het ontwerp deze verplichting aan de gemeenten oplegt.

De Minister antwoordt hierop dat de exploitant van het kampeerterein instaat voor het verwijderen en het vernietigen van de vuilnis. Hij moet zich eventueel in verbinding stellen met de gemeentelijke overheid indien hij wenst dat de gemeente de vuilnis dagelijks ophaalt.

De verplichting zal worden opgelegd om op het kampeerterein een voldoende aantal vuilnisbakken ter beschikking van de kampeerders te stellen.

Artikel 3 wordt eenparig aangenomen.

Art. 4.

Artikel 2, § 1, duidt de overheid aan die ermede belast is de kampeervergunning af te leveren. Dat is de taak van het college van burgemeester en schepenen.

Uit artikel 4 volgt dat het college van burgemeester en schepenen bevoegd is om de vergunning te weigeren, te schorsen of in te trekken.

In de volgende gevallen is het college verplicht een advies in te winnen :

1° de vergunning kan alleen verleend worden op eensluidend advies van de in § 3 van artikel 4 bedoelde ambtenaren;

2° de intrekking of de schorsing dient uitgesproken te worden wanneer, volgens het advies van een van die ambtenaren, aan een of meer voorwaarden die tot hun ambtsbevoegdheid behoren, niet voldaan is.

In alle andere gevallen beslist het college vrijelijk. Het kan dus de toekenning van de kampeervergunning weigeren in weerwil van het eventueel gunstig advies van de bevoegde ambtenaren.

Doch het moet zijn beslissing tot weigering, schorsing of intrekking met redenen omkleden.

Ook de gemeenten, de provincies en andere publiekrechtelijke rechtspersonen kunnen een kampeervergunning aanvragen.

In dat geval wordt de vergunning afgegeven door de Minister tot wiens bevoegdheid het toerisme behoort. De Minister wint het advies in van de in het laatste lid van § 4 vermelde autoriteiten. Hij mag de vergunning toestaan zonder dat een eensluidend advies nodig is. Hij moet zijn beslissing tot weigering, schorsing of intrekking met redenen omkleden.

Artikel 4 wordt eenparig aangenomen.

Art. 5.

De in 1° van dit artikel bedoelde indeling geschiedt in verscheidene categorieën, naar gelang van de uitrusting en het comfort waarover de terreinen beschikken.

Artikel 5 wordt eenparig aangenomen.

Art. 3.

Au cours de son exposé, le Ministre a donné des précisions au sujet des mesures qui feront l'objet de règlements généraux. Parmi les mesures d'hygiène et de salubrité, il a cité l'obligation d'évacuer ou de détruire chaque jour des ordures et des déchets. Cette mesure requerrait la collaboration des communes.

Un membre fait remarquer qu'aucune disposition légale actuellement en vigueur, ni aucune disposition du projet ne leur impose cette mesure.

Le Ministre répond à cette observation que la responsabilité de l'évacuation ou de la destruction incombe à l'exploitant du terrain de camping. C'est lui qui doit éventuellement se mettre en rapport avec les autorités communales s'il veut que celles-ci se chargent d'enlever les détritiques chaque jour.

Il sera prescrit qu'à l'intérieur du terrain un nombre suffisant de récipients devra être mis à la disposition des campeurs.

L'article 3 est adopté à l'unanimité.

Art. 4.

L'article 2, § 1er, désigne l'autorité chargée de délivrer le permis de camping. Il s'agit du collège des bourgmestre et échevins.

Il découle de l'article 4 que l'autorité compétente pour refuser, suspendre ou retirer le permis, est toujours le collège des bourgmestre et échevins.

Le collège est dans les cas suivants lié par un avis :

1° l'octroi du permis ne peut se faire que sur avis conforme des fonctionnaires dont il est question au § 3 de l'article 4;

2° le retrait ou la suspension doit être prononcée lorsque, de l'avis d'un des fonctionnaires mentionnés au § 3, une ou plusieurs conditions qui relèvent de leur compétence ne sont plus observées.

Dans tous les autres cas, le Collège se prononce en pleine indépendance. Il peut donc refuser l'octroi du permis de camping, nonobstant l'avis favorable qui serait émis par les fonctionnaires compétents.

Il est cependant tenu de motiver ses décisions de refus, de suspension et de retrait.

Les communes, les provinces et autres personnes morales de droit public, peuvent également solliciter un permis de camping.

Dans ce cas, le permis sera délivré par le Ministre qui a le tourisme dans ses attributions. Le Ministre prend l'avis des autorités mentionnées au dernier alinéa du § 4. Le Ministre peut décider de l'octroi sans qu'il soit exigé un avis conforme. Il est tenu de motiver ses décisions de refus, suspension ou retrait.

L'article 4 est adopté à l'unanimité.

Art. 5.

Le classement visé au 1° de cet article se fera en plusieurs catégories en fonction du degré d'équipement et de confort des terrains.

L'article 5 est adopté à l'unanimité.

Art. 6.

In de Nederlandse tekst van hoofdstuk 3 werd het woord « woonpark », dat overeenstemt met de Franse term « parc résidentiel de camping », vervangen door « kampeerverblijfpark » waardoor beter tot uiting komt dat het niet om een vast verblijf gaat. Het verschil tussen een kampeerverblijfpark en een kampeerterrein bestaan hierin dat :

1° het verblijfpark in hoofdzaak een verkaveling is om het kamperen mogelijk te maken dank zij verplaatsbare verblijven (art. 1. § 3);

2° voor het openen van een kampeerverblijfpark een vergunning vereist is bij toepassing van de gewijzigde wet op de ruimtelijke ordening, terwijl voor het openen van een kampeerterrein een bij de onderhavige wet geregelde kampeervergunning nodig is;

3° de voor de kampeerterreinen gestelde normen inzake installaties verschillen van die welke voor de kampeerverblijfparken zijn bepaald.

Artikel 6 wordt eenparig aangenomen.

Art. 7, 8, 9 en 10.

Bij die artikelen worden geen opmerkingen gemaakt; zij worden eenparig aangenomen.

Art. 11.

De bij dit artikel bedoelde inspectie mag slechts plaats hebben tussen 9 en 18 uur. Het gaat om een technische controle op het naleven van de voorwaarden inzake uitrusting die bij het openen van het kampeerterrein worden geëist. Een dergelijke controle mag redelijkerwijs alleen in volle dag plaats hebben. Dat de vakantiegangers tijdens die uren afwezig kunnen zijn, heeft geen belang. Die beperking van de duur werd door de Regering bij het indienen van haar amendementen (*Stuk Senaat, n° 187*) voldoende verantwoord.

Artikel 11 wordt eenparig aangenomen.

Art. 12.

Een lid vraagt zich af waarom aan de gezondheidsinspecteurs de bevoegdheid is verleend om de kampeerterreinen en kampeerverblijfparken te doen ontruimen. Zou deze bevoegdheid niet aan de gemeenteoverheid moeten worden toegekend ?

De Minister merkt op dat de aan de gezondheidsinspecteurs toegekende bevoegdheid beperkt is tot de ernstige tekortkomingen t.a.v. de voorwaarden welke tot hun ambtsbevoegdheid behoren, b.v. in geval van epidemie, en dan uitsluitend tot de spoedeisende gevallen.

Het is onontbeerlijk deze bevoegdheid aan de gezondheidsinspecteur te verlenen, omdat sommige gemeenteoverheden in de onmogelijkheid verkeren spoedig maatregelen te treffen of in gebreke blijven. Het ligt geenszins in de bedoeling van de Minister de gemeenteoverheden ter zijde te schuiven.

Er zij aan herinnerd dat het college het recht heeft om de kampeervergunning ook in spoedeisende gevallen en bij ernstige tekortkomingen te schorsen of in te trekken, zelfs als de gezondheidsinspecteur ter zake geen advies heeft gegeven.

Wanneer de inspecteur de beslissing getroffen heeft de terreinen te doen ontruimen, is het college verplicht de kampeervergunning te schorsen of in te trekken.

Art. 6.

Dans la version néerlandaise du chapitre 3, le terme « woonpark » correspondant au terme « parc résidentiel de camping » a été remplacé par le terme « kampeerverblijfpark » qui fait mieux apparaître l'aspect non permanent du séjour. La différence entre le parc résidentiel de camping et le terrain de camping réside en ce que :

1° le parc résidentiel de camping est essentiellement un lotissement en vue de la pratique du camping au moyen d'abris mobiles (art. 1er, § 3);

2° le parc résidentiel de camping devra être autorisé en application de la loi sur l'aménagement du territoire remaniée tandis que le terrain de camping exige un permis de camping en application de la présente loi;

3° les normes d'équipement prévues pour les terrains de camping sont différentes de celles prévues pour les parcs résidentiels.

L'article 6 est adopté à l'unanimité.

Art. 7, 8, 9 et 10.

Ces articles n'ont appelé aucun commentaire et sont adoptés à l'unanimité.

Art. 11.

L'inspection dont il est question à cet article ne peut avoir lieu qu'entre 9 et 18 heures. Il s'agit ici d'un contrôle technique relatif aux conditions d'équipement qui ont été exigées lors de l'établissement du terrain de camping. Un tel contrôle ne peut raisonnablement être effectué qu'en plein jour. Le fait que les vacanciers seraient justement absents à ces heures est sans importance. Cette limitation de durée est justifiée à suffisance dans les amendements du Gouvernement (*Doc. Sénat, n° 187*).

L'article 11 est adopté à l'unanimité.

Art. 12.

Un membre s'est demandé pour quelle raison le pouvoir de faire cesser l'occupation des terrains et parcs résidentiels de camping était octroyé aux inspecteurs d'hygiène. Ce droit ne devrait-il pas être accordé aux autorités communales ?

Le Ministre fait observer que le pouvoir octroyé aux inspecteurs d'hygiène est limité aux manquements graves aux conditions relevant de leur compétence, par exemple en cas d'épidémie et ce, en cas d'urgence uniquement.

Il a été jugé indispensable d'octroyer ce droit aux inspecteurs d'hygiène pour permettre d'agir avec promptitude ou pour remédier à la carence éventuelle de certaines autorités communales.

Il convient de rappeler que le collège a le droit de retirer ou de suspendre le permis de camping également en cas d'urgence et de manquements graves, même si l'inspecteur d'hygiène n'a pas émis d'avis à cette fin.

Lorsque l'inspecteur a pris la décision de faire cesser l'occupation, le collège a l'obligation de suspendre ou de retirer le permis de camping.

De burgemeesters behouden natuurlijk hun eigen interventierecht om politiemaatregelen te nemen, met name bij ongevallen of rampen.

Artikel 12 wordt eenparig aangenomen.

Art. 13.

Dit artikel wordt zonder bespreking eenparig aangenomen.

Art. 14.

Een lid vraagt nadrukkelijk dat de overgangsperiode voldoende lang zou zijn, zodat zich geen plotse verstoring voordoet. Als een groot deel van de ± 500 thans bestaande kampeerterreinen verdwijnen, zou in de vraag van de kampeerder voor een lange tijd niet meer kunnen worden voorzien.

De Minister, die als zijn bedoeling te kennen heeft gegeven in een overgangsperiode van twee jaar te voorzien, wijst erop dat de sector gesaneerd moet worden. Thans zijn talrijke kampeerterreinen aangelegd met overtreding van de wet van 1954.

Het wordt tijd dat ons land over een degelijke infrastructuur beschikt op het stuk van toerisme. Mocht deze periode te kort zijn, dan kan de aandacht van de Minister daar evenwel op gevestigd worden door het Comité van advies voor het kampeerwezen, dat gemachtigd is advies uit te brengen over de problemen welke de toepassing van deze wet kan doen rijzen.

Dat Comité zal zo spoedig mogelijk worden opgericht.

Artikel 14 wordt eenparig aangenomen.

Art. 15.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Het gehele ontwerp wordt eveneens eenparig aangenomen.

De Verslaggever,

M. BODE.

De Voorzitter,

R. LAMERS.

Les bourgmestres conservent naturellement leur droit propre d'intervention en matière de police, notamment en cas d'accidents ou de fléaux calamiteux.

L'article 12 est adopté à l'unanimité.

Art. 13.

Cet article est adopté à l'unanimité.

Art. 14.

Un membre insiste pour que la période transitoire soit suffisamment longue pour ne pas entraîner de perturbations brutales. En éliminant une grande partie des quelque cinq cents campings existant actuellement, on arriverait à ne plus pouvoir, avant longtemps, satisfaire les demandes des campeurs.

Le Ministre qui a annoncé son intention de prévoir une période transitoire de deux ans, rappelle que le secteur doit être assaini. Beaucoup de campings sont actuellement établis en infraction à la loi de 1954.

Il est temps que notre pays soit doté d'une infrastructure touristique décente. Cependant, au cas où cette période serait trop courte, le Ministre pourrait en être avisé par le le Comité consultatif du camping, qui peut donner des avis sur les problèmes que poserait l'application de la présente loi.

Ce Comité sera institué au plus tôt.

L'article 14 est adopté à l'unanimité.

Art. 15.

Cet article est adopté à l'unanimité.

L'ensemble du projet est également adopté à l'unanimité.

Le Rapporteur,

M. BODE.

Le Président,

R. LAMERS.